

JAN MORAN

VYNDARIAI

KERINTIS ROMANAS
APIE VYNĄ IR PASLAPTIS

Sofoklis

JAN MORAN
V Y N D A R I A I

KERINTIS ROMANAS
APIE VYNĄ IR PASLAPTIS

*Iš anglų kalbos vertė
Vaiva Lešinskaitė*

Sofoklis
Vilnius, 2016

1956 M. RUGPJŪTIS
SAN FRANSISKAS, KALIFORNIJA

– Pasirašykite čia, panele Rozeta.

Advokatas pastūmė pluoštelį mašinėlė spausdintų dokumentų per masyvų ažuolinį stalą. Sugrubusia, šlakų nusėta ranka jis laikė atkišęs perlamutrinį parkerį.

Kitapus stalo sėdinti prakaito išmušta Katerina grąžė rankas. *Kaip prisiversti?* Ištiestas rašiklis, atrodė, susmigs jai į širdį.

Ji vėdavosi veidą vyšnių žiedais išmarginta popierine vėduokle, kurią nusipirko kinų kvartale. *Na kur tas San Fransisko įlankos vėjelis?* Šiandien mieste buvo drėgna ir karšta kaip niekad, taip svilino, kad ji nė nepajėgė sudėlioti minčių. O gal karštis tebuvo dingstis išsisukti nuo šito nelengvo sprendimo?

Apgraibomis pasiraususi savo rankinėje, ji išsitraukė suglamžytą nosinaitę su pačios siuvinėta monograma. Lininis audinys maloniai dvelkė pienu ir jos mažyle, kuriai dabar buvo metukai. *Marisa*. Ji ėmė šluostyti kaklą ir veidą – vilkino tai, ko negalėjo išvengti. Pasidėjo vėduoklę ir nosinaitę ant kelių, kuriuos dengė lengvas vilnos sijonėlis, ir kaip įmanydama stengėsi susikaupti.

Kontoros priimamajame ritmingai taukšinti mašinėlė dirgino nervus, kiekvienas klavišo tarkštelėjimas vis labiau varė iš proto.

– Panele Rozeta, nepradėkime visko iš naujo. Mano klientai jau nerimsta. – Haroldas Ekseteris, ištiesęs sukumpusią nugarą, atsistojo už jos. – Jūsų parašas man reikalingas šiandien.

Šiandien.

Ši diena paskutinė, kai ji turi dukrelę. Ryt ryte Katerina ją apkabins, pabučiuos ir atsisveikins visiems laikams. Negalėdama pratarti nė žodžio, ji ėmė tankiai alsuoti.

Nurijusi gniužulą, įstrigusį gerklėje, pabandė pakelti sustingusį riešą, bet šis nė nekrustelėjo. Tuomet – o siaube – advokatas pats čiupo jos ranką, tarp drebančių pirštų įspraudė rašiklį ir uždėjo ant sutarties. Kita ranka sugniaužė jos petį. Kabinete staiga ėmė trūkti oro. Ji žioptelėjo įkvėpti.

Kaulėta ranka dar tvirčiau spaudė pirštus.

– Jūs jau sutikote su pasiūlymu.

Taip, ji sutiko. Ir vis dėlto nevalingai išlaisvino ranką iš gniaužtų, sviedė šalin rašiklį ir nustūmė dokumentus nuo savęs, tarsi jie būtų kuo užkrėsti. Tamsus rašalas lyg vynas nutaškė tvarkingus puslapius, besikėsinančius atimti vienintelį tyrą jos gyvenimo džiaugsmą.

– Tai jūs norite gauti daugiau pinigų? – Pono Ekseterio balse buvo justis anksčiau negirdėtas irzlumas.

Katerina čiupo rankinę, ištraukė iš jos suglamžytą advokato čekį ir metė ant stalo.

– Nenoriu nė tų, kuriuos man jau davėte, – pratrūko ji. Netekusi savitvardos, užsidengė veidą delnais ir švokšdam tankiai alsavo.

– Jie buvo skirti jūsų išlaidoms ir nuomai. – Advokatas mindžikavo, laukdamas, kol klientė suims save į rankas. Kai ši kiek aprimo, prisėdo į kėdę šalia. Jo tonas jau buvo švelnesnis.

– Panele Rozeta, aš pats esu tėvas ir senelis. Žinau, kaip jums sunku. Bet įvaikinimas yra geriausias sprendimas. Jeigu mylite savo vaiką, kaip galite jį pasmerkti gėdingam gyvenimui?

Katerinos akys sužvilgo nuo ašarų, o iš lūpų išsiveržė aimana. Dėl Marisos ji padarytų bet ką. Tačiau sieloje grūmėsi motiniški instinktai ir sveikas protas.

– Negi linkite jai visą gyvenimą kentėti dėl to, kad gimė ne santuokoje? – Jo balsas kiek pritilo. – Neverskite savo vaiko mokėti už jūsų klaidas. Jai reikia šeimos.

Katerina nesiginčijo. Kaip tik tai ji ir stengėsi padaryti, tik nesisekė. Feitė, geraširdė moteris, priglaudusi Kateriną savo nedideliuose gimdymo namuose, ją buvo įspėjusi. Kuo ilgiau dels atiduoti kūdikį, tuo bus sunkiau. Tačiau Katerinai *reikėjo* žinoti, be menkiausios dvejonės, kad tai bus geriausia Marisai. Kitaip negalės susitaikyti. Gnauždama savo nosinę, ji nusibraukė ištryškusias ašaras.

– Turiu su jais susipažinti.

– Atsiprašau?

– Su naujais... su ta pora, – išlemeno Katerina, nenorėdama jų vadinti tėvais. Nuo įtampos jai net šurpo oda.

– Apgailestauju, bet tai neįmanoma.

Katerina susibruko vėduoklę su nosine į rankinę ir stryktelėjo nuo kėdės.

Tvirtas pono Ekseterio delnas ją tučtuojau suturėjo už rankos.

– Norėjau pasakyti, tai labai neįprasta. – Jis papurtė pražilusią galvą, tarsi prastesnio sumanymo dar nebūtų girdėjęs. – Bet galiu jų pasiteirauti. – Advokatas žvilgtelėjo į laikrodį ant riešo. – Laiko daug nebeturime. Ar pasirašysite dokumentus dar šiandien?

Katerina prikando lūpą.

– Jei tie žmonės man patiks.

– Mieloji mano, jie nuostabūs žmonės. Jums derėtų verčiau klausti, ar jie mylės jūsų dukterį ir ja rūpinsis. Užtikrinu jus, kad taip. Tačiau pamėginsiu į juos kreiptis dėl šio neįprasto prašymo. Vis tik pirmiau turėsite, sąžiningumo dėlei, pasirašyti. – Jis susirinko dokumentus. – Jei palauksite primamajame, paprašysiu iš naujo atspausdinti pirmą puslapį.

Katerinai atrodė, kad dūsta.

– Man reikia gryno oro. Palauksiu lauke.

Vos tik išėjus laukan, pakirto kojas, ir ji atsirėmė į mūrinio pastato sieną, godžiai įkvėpdama tiršto drėgmės prisigėrusio oro. Žiūrėjo, kaip raibuliuodamas garuoja asfaltas. Šis nepakeliamas vasaros karštis buvo įprastas netoliese esančiam Napos slėniui – nokstančioms vynuogėms pats tas – tik San Fransiske tokia kaitra retai pasitaikydavo.

Nors ir turėjo neblogą darbą mieste, Katerina ilgėjosi panoramos, atsiveriančios nuo aukštai plytinčio jos mamos vynuogyno, derlių puikiausiam vynui subrandinančios dirvos kvapo ir paukščių giesmių vakarais, pučiant gaiviam vėjeliui. Vynuogyne prabėgo jos vaikystė; tai buvo idiliška aplinka vaikui augti.

Ir vis dėlto ji negalėjo grįžti su Marisa. *Gimė ne santuokoje*. Kodėl visuomenės neapykanta ženklina nekaltus vaikus? Kodėl iš šeimų plėšiamos mylimos atžalos vien dangstantis padorumu?

Marisa. Staiga Katerina pajuto nepaaiškinamą savo mažylės trauką. Ji nusibraukė sūrias ašaras nuo skruostų.

Oda šurpo nuo ūmai užklupusios nuojautos. *Marisai manęs reikia*. Lyg sapne ji apsigrėžė ir patraukė prie savo automobilio.

Protas tyliai kuždėjo, kad reiktų likti ir pasirašyti paskutinius įvaikinimo dokumentus. „Juk tai iš meilės“, šįryt ją išeinančią padrašino Feitė. Katerina sutiko. Ji nebuvo jau na lengvabūdė, linkusi nusimesti nepageidaujamą naštą.

Gimdymo namuose Katerina matė, kaip kitos palieka kūdikius, kartais vos gimusius. Kelios merginos taip pasielgė iš sielvarto dėl mylimojo netekties, tuo tarpu kitos narsiai tvirtino besidžiaugiančios, kad atsikratys prievartos ar kraujomaišos vaisiaus. Ir vis dėlto ji regėjo ašaras ir skausmą, įsirežusį kiekvienos gimdyvės veide, kai reikėdavo atiduoti slaugei savo kūdikėlį, kurio niekad daugiau nematys. Niekad nubudusios paryčiais nepajus tuksinčios jo širdelės prie savo krūtinės. Niekad nebeišvys pirmosios meilios šypsenos, atpažinus mamą, ir neišgirs pirmąkart šiuo žodžiu šaukiant.

Nenumaldomos moterų raudos tebeaidėjo jos ausyse.

Kažkokia baisi nuojauta. Besidaužančia širdimi Katerina paspartino žingsnį, skindamasi kelią pro sausakimšu šaligatviu skubančius žmones.

Iš pradžių Katerina nesiruošė atiduoti Marisos, vis tikėjosi, kad atsiras dukros tėvas, kurį ji mylėjo. *Vis meldė stebuklo.* „Per ilgai lauki, – po kelių mėnesių tarė jai Feitė. –Turi apsispręsti, bent dėl vaiko gerovės.“

Katerina pauodė orą – vos juntamai dvelkė artėjančia audra. Saulę apniaukė debesys.

– Atleiskite. – Katerina prasibrovė pro grupelę žioplinėjančių studentų. Žengė žingsnį nuo šaligatvio ir čia pat atšoko, vos nepakliuvusi po ratais posūkį darančiam taksi. Nudiegė krūtinę. Automobilį ji buvo palikusi kitame kvartale, kalvos papėdėje. Išsinėrusi iš švarkelio, pasileido bėgte.

Uždususi dar pagreitino žingsnį. Būtinai *reikėjo* pas Marisą. Ar tai motiniškas instinktas? Lyg paklaikusi Katerina bėgo kalvota gatve, į šoną trankėsi rankinė, į šaligatvį kaukšėjo aukštakulniai bateliai.

Pribėgusi prie savo automobilio, ji atlapojo dureles. Turko spalvos „Chevrolet Bel Air“ su smailiu it pelekai užpakaliniu buferiu buvo padovanojusi mama, kai Katerina išvyko į San Fransiską studijuoti koledže. Pasukusi raktelį, ji užvedė automobilį ir nuspaudė greičio pedalą. Jai *reikėjo* pas Marisą, ir kuo greičiau. Nesuvokė kodėl, bet žinojo, kad reikalas žūtbutinis.

Stambus lietaus lašas užtiško ant stiklo, paskui kitas ir dar kitas. Ji įjungė valytuvus ir nurūko erdvium sedanu miesto gatvėmis tokiu greičiu, koku tik leido drąsa. Kai pasiekė gimdymo namus, automobilį jau čaižė lietaus šuorai.

Katerina pastatė mašiną gatvėje ir pasileido per liūtį pro senus karalienės Viktorijos laikmečio stiliaus namus, išsirikiavusius palei kelią lyg migdoliniai pastelinių atspalvių sausainėliai. Užbėgusi laipteliais, įėjo vidun ir spėriai nužingsniavo koridoriumi, kurio lubų skliautai su puošniais ornamentais buvo šviežiai perdažyti citrinine, mėtine ir rugiagėlių mėlynumo spalva. Nuo panikos net gerklę užgniaužė. Ji atidarė duris ir nukaukšėjo laiptais viršun, palikdama paskui save šlapią pėdsaką.

Vaikų kambarys buvo sename pastate su vaizdu į įlanką. Katerina įsitvėrė į durų staktą. Palei kambario sienas stovėjo pustuzinis aptvarėlių su kūdikiais. Linksmos žirafos, drambliai ir beždžionės pašaipiai žiūrėjo į ją iš paveikslų ant sienų.

Marisa, įsikibusi į turėklą, stiepėsi ant kasdien vis tvirtėjančių savo kojyčių. Prie jos aptvarėlio stovėjo

elegantiškai apsirengusi vidutinio amžiaus pora ir šukčiojo iš susižavėjimo.

– Ką čia veikiate? – užsipuolė Katerina, braukdama nuo kaktos šlapius savo plaukus. *Jie per anksti atėjo*. Apėmė baimė. Ji dar nebuvo tam pasirengusi.

Feitė Okonel atskubėjo prie jos, išraudusi ir sutrikusi.

– Tai ponas ir ponija Andersonai. Jie norėjo šiandien užsukti, kol tavęs nebus. Anksti grįžai, – atsiprašomai tarė ji, sukiodama viršutinę žaliai languoto kasdienio chalato sagutę.

Nepriekaištingai susišukavusi šviesiaplaukė moteris atsigrėžė ir per petį piktai dirstelėjo į Feitę.

– Sakėte, kad jos nebus. – Grėsmingas jos žvilgsnis nukrypo į Kateriną.

Nužvelgdama permirkusius Katerinos batus ir sulijusius plaukus, ponija Anderson su panieka vyptelėjo.

Katerina nusibraukė sruogeles, prilipusias prie iškaitusių skruostų. Nusikračiusi Feitės, ji puolė prie savo Marisos, bet ponija Anderson jau buvo paėmusi ją ant rankų. Katerinos širdis ėmė dunksėti.

– Kaip tu, meilute? – sučiulbo moteris, bučiuodama Marisą į skruostą. – Ar norėtum keliauti namo su mumis?

Mergaitė patempė apatinę lūpą ir akimis susirado Kateriną.

– Palikite ją ramybėje. Aš jos mama. – Įširdusi Katerina keliais šuoliais atbėgo per kambarį išvaduoti gražios tamsiaplaukės mažylės iš blyškių moters rankų.

Tamsiai pilką kostiumą vilkintis ponas Andersonas atrodė paniuręs.

– Atvykome įsivaikinti šios mergaitės. Mes galime jai suteikti gerus namus. Negi nenorite padaryti to, kas jai geriausia?

Katerina ištraukė dukrelę iš Andersono žmonos rankų ir prispaudė virpančią Marisos kūnelį prie savo krūtinės. Saugodama dukrelę nuo skvarbių sutuoktinių akių, atsuko jiems nugarą. Ji *negalėjo* jos atiduoti.

– Aš ir *darau* tai, kas jai geriausia.

Feitė atskubėjo prie Katerinos, jos rusvos garbanos nerimastingai šokčiojo.

– Vaikui reikia tėvo ir motinos, mieloji.

– Norėjome šviesiaplaukės mergaitės, bet paimsime ją, – tarė ponia Anderson. – Jos tokia graži šypsena, o tokių ryškiai mėlynų akių dar nesame matę.

– Ir atrodo miela, – pridūrė jos vyras. – Pernai įsivaikiname berniuką, o ši mergytė bus mano žmonai. Šiandien jos gimtadienis.

Katerina įtūžo.

– Vaikas jums ne gimtadienio dovana, *negalima* šitaip rinktis. Juo labiau ne *mano* vaiką.

– Ponas Ekseteris mus užtikrino, kad viskas sutarta. – Ponas Andersonas bedė pirštą į orą. – Turite elgtis protingai. Kaip jūs ja pasirūpinsite? – Jis žvelgė į Kateriną su panieka.

– Aš baigusi koledžą ir turiu gerą darbą, – išdidžiai tarė Katerina. – Esu Šventojo Pranciškaus viešbučio someljė.

– Ar čia ne tas pats, kas bufetininkė? – ponia Anderson prisimerkė ir atšlijo iš pasibjaurėjimo.

– Tikriausiai pagražinote. – Prunkstelėjo jos vyras. – Joks viešbutis į someljė vietą nesamdytų moters.

Katerina nekreipė dėmesio į jo pašaipą.

– Aš jos neatiduodu, ir taškas. – Matydama sunerimusią mamą, Marisa ėmė verkti, ir Katerina švelniai jai paplekšnojo per nugarą. – Viskas gerai, mažute. Mama čia.

– Ak, – graūzydama rankas tarė Feitė. – Supraskite, panelei Rozetai nelengva.

– Rozetai? Tai ŗi karŗtakoŗŗ – italė. Dabar aiŗku. – Moteris nuŗvelgė Kateriną iŗ aukŗsto. – Eime, Fredai, manau, kad *ŗitos* verėiau nebeimti. Tikriausiai uŗaugs tokia pat uŗsispyrėlė kaip ir motina.

– Neŗdinkitės, – pro dantis iŗskoŗŗ Katerina.

Moteris uŗsimetė ant rankos didŗiulę odinę rankinę, prasibrovė pro Kateriną ir savo smailiais aukŗtakulniais nukaukŗŗejo medinėmis grindimis, nustelbdama Marisos verksmą. Vyras nusekė jai iŗ paskos, piktai ŗvelgdamas į Kateriną.

– ŗinot, jūs sugadinote ŗmonos gimtadienį. O vėliau gailėsitės ŗio sprendimo.

Andersonams iŗrūkus, Katerinos akyse pasirodė aŗaros. Ji ramino Marisą, sūpuodama ją ant rankų.

Feitė caktelėjo lieŗuviu.

– Mano miela, tu privalai galvoti apie Marisos gerovę. Praėjo jau metai. Jei dar ilgiau lauksi, jai bus labai sunku pritapti naujoje ŗeimoje. Tie Andersonai buvo geri ŗmonės. Jie bŗtų pamilę mergaitę.

– Bet aŗ ir taip ją myliu. Uŗtenka jai ir manęŗ.

– Pripaŗink tikrovę. Na, juk esi miela mergina, gali pradėti gyvenimą iŗ naujo ir iŗstekėti uŗ gero vaikino. Joks vyras nenori svetimo vaiko. – Feitė patylėjo. – Iŗ tėvo ŗinių taip ir nesulaukei?

Tėvo. Katerina papurtė galvą, ŗirdį nudiegė taip, lyg kas bŗtų ją pervėręs. Daugybę metų nuo pat vaikystės jie buvo geriausi draugai, smagiai leido laiką, skaitydavo vienas kito mintis, ir tik visai neseniai, kai jau buvo suaugę, pasidavė netikėtai uŗklpusiai aistrai. O dabar iŗ jų geismo teliko tik Marisa.

– Mano motina tapo našle ir viena mane užaugino. Aš irgi galiu.

– Mūsų visuomenė mato didelį skirtumą – ar našlė, ar vieniša moteris su nesantuokiniu vaiku. Tik pagalvok, kokią gėdą jai teks kentėti. Ar to linki savo vaikui?

Katerina pažvelgė į savo mažylę. Marisos ašaros jau buvo nudžiūvusios, ir veidelį pamažu nušvietė šypsena. Katerinai apsalo širdis. Ryškiai mėlynos jos dukrelės akys buvo plačios, nekaltos, kaip du vandens lašai panašios į tėvo akis. Katerina negalėjo jos atiduoti. Marisa buvo viskas, kas liko nuo vyro, kurį ji mylės amžinai.

– Ji gyvens su manimi.

– Mes tik linkim tau gero, – sunkiai atsiduso Feitė.

Katerina apipylė Marisą bučiniiais, džiaugdama, kad spėjo sugrįžti. Feitė ir Patrikas Okoneliai dorai elgėsi su visomis netekėjusiomis gimdyvėmis, kurios tik pas juos atvykdavo, ir Katerina žinojo, kad jie nebūtų leidę Andersonams išsivežti Marisos be jos sutikimo, – kitaip negu kai kuriuose despotiškuose gimdymo namuose, kuriuose jai buvo tekę lankytis, – bet vien pagalvojus apie svetimus žmones, besiglaustančius prie Marisos, jai darėsi bloga. Katerina prisiekė daugiau niekada nebeleisianti niekam kėsintis į jos Marisą. Ji padarys viską, kad vaikas liktų su ja, o visuomenė su savo kokčiais įsitikinimais galinti nors skradžiai žemę prasmegti.

– Nepagalvok, kad tavęs ir Marisos nemylime. – Feitės veide švietė nuoširdumas. – Bet privalai suprasti, kad nelabai beturi iš ko rinktis.

Išgirdusi šiuos skaudžius žodžius, Katerina prisimerkė. Feitė anksčiau buvo vienuolė, ir tarnauti kitiems buvo jos pašaukimas. Tačiau Katerinai niekaip nesisekė susitaikyti su savo padėtimi.

Ji užsimerkusi džiaugėsi prigludusia Marisa ir jos skleidžiama šiluma. Nuo saldaus pudrinio dukrytės kvapo Kateriną visad užplūsdavo džiaugsmo banga, tačiau šiandien emocijos buvo pakrikusios. Minkšta it ančiuko pūkelis juoda garbanėlė dengė švelnų, rusvą Marisos skruostą. Katerina meiliai paglostė dukrelės odą vos juntamu prisilietimu.

– Mano mieloji mergytė, – sumurmėjo ji. Marisa užmerkė akis, glausdamasi jai prie krūtinės. Gnauždama ašaras, Katerina glostė jos plaukus. *Kaip aš galėjau net pagalvoti, kad ją atiduosiu?*

Feitė uždėjo ranką ant Katerinos peties.

– Jei nebenori, kad ją įvaikintų, gal grįši namo į vynuogyną Napoje? Galbūt motina suminkštės, kai išvys Marisą.

Katerina tvirtai papurtė galvą.

– Grįžti namo į „Mille Étoiles“¹ būtų tikra beprotybė. Mama niekada man už tai neatleistų. – Kažkada, Katerinai išaugus į moterį, mama perspėjo ją nepaslysti, kaip kartais paslysta jaunos merginos. Seksas iki vestuvių, nėštumas, nesantuokiniai vaikai. *Visiškai nedovanotina.*

Mamos žodžiai aidėjo ausyse. Tūkstančius kartų buvo girdėjusi jos priekaištus. „Išsižadėsiu tavęs, jei padarysi tokią klaidą. Taip elgiasi tik vulgarios prasčiokės. Tokioms belieka tik atiduoti vaikus įtėviams; tai vienintelė padori išeitis. Nėra nieko blogiau už vedības per prievartą.“

Feitė paglostė Marisos plaukus ir pabučiavo į kaktą.

– Jei tik tavo mama pamatytų šitas linksmi žvelgiančias akeles, man atrodo, ji tučtuoju ją pamiltų, ar nemanai?

– Tu nežinai Avos Rozetos rūstybės, – susiraukė Katerina. Feitė, regis, kažkur lenkė, bet Katerinai nespėjus

¹ „Tūkstantis žvaigždžių“ (pranc.) – *čia ir kitur vert. past.*

paklausti Marisa pakėlė į ją savo akis. Širdis suspurdėjo. Vos tik išvydusi ryškiai mėlynomis akimis – *jo akimis* – mirksintį savo kūdikį, besąlygiškai ja pasitikintį ir jos besišaukiantį, su juo išsiskirti jau nebepajėgė. Kai galiausiai sutiko „pasielgti protingai“, kaip kad maldavo Feitė, pasi-juto taip, lyg pati savo sielą plėštų perpus.

Įvaikinimas gal ir buvo teisingas pasirinkimas mergi-noms, kurios, negalvodamos apie save, kilniai atiduodavo kūdikius galintiems jais geriau pasirūpinti, bet Katerina taip negalėjo. Galbūt tos merginos stipresnės už ją, o gal-būt jų padėtis būdavo daug blogesnė. Katerina greičiau pasiimtų peilį ir išsiluptų sau širdį – štai kaip ji jautėsi, paprašyta pasirašyti įvaikinimo dokumentus.

Feitė tebelaikė uždėjusi ranką ant josios.

– Ar ne šį savaitgalį važiuoji į Napą?

Katerina linktelėjo. Motina jos buvo prašiusi padėti iš-rinkti vynus artėjančiam degustavimo konkursui. Ava Rozeta buvo visų gerbiama vyndarė, kartelę iškėlusį taip aukštai, kad Katerina dažnai sudvejodavo kada nors prilygsianti savo mo-tinos autoritetui vyndarystės versle ar gyvenime apskritai.

– Kodėl tau nepasiėmus su savimi Marisos? Juk ten – tavo namai.

Iš tikrųjų, kodėl ne? Ji graužėsi lyg nesava. Diena iš die-nos slepiant šį nuklydimą, jos melas neišvengiamai augo ir darėsi vis painesnis. Ji slėpdavo gaunamus pinigus ir kūrė vingrius pasiteisinimus, kodėl nesirodo namie. Ši apgaulė nebegalėjo tęstis. Tos istorijos buvo virtusios į melagysčių verpetą, kuris iš jos sunkė jėgas.

Negana to, ji nedorai elgėsi su Marisa. Nebuvo jokių abejonių, kad ateis ta diena, kai teks rinktis tarp motinos

meilės ir meilės dukrytei. Ši niūri mintis draskė jos sielą.

Strazdanotą, rausvų garbanų įrėmintą Feitės veidą perkreipė rūpestis.

– Turiu tau pranešti, kad už poros savaitių atvyksta nauja mergina. Mums reikės tavo kambario.

Gniaužiamos Katerinos ašaros tvilkė akis.

– Šį savaitgalį viską jai pasakysiu. – Ji nenorėjo pripažinti tikrovės; dabar buvo pats laikas priimti savo poelgių pasekmes. Teks klausti motinos, ar priims ją namo su dukra, bent jau kol atsilaisvins šiuo metu pernuomotas Katerinos butas. Ji suspaudė glėbyje savo Marisą.

Kad ir ką šį savaitgalį planavo mama, tai iš tikro nublanko palyginus su tiesa, kurią Katerina ketino atskleisti.

ROMANTIŠKA GIJA SUPINA ŠEIMOS PASLAPTIS, VYNDARYSTĘ IR JAUNOS MOTERS LIKIMĄ

Atkakli ir aistringa Katerina svajoja išnaudoti savo talentą ir kartu su mama gaminti puikiausią Kalifornijos vyną, bet tai ne taip paprasta. Ją graužia baisi paslaptis, galinti amžiams nutraukti šeimos saitus. Katerina augina nesantuokinę dukrelelę, kurios tėvas – didžioji gyvenimo meilė – nieko nepaaiškinęs prapuolė po lemtingosios nakties.

Kaip tik tuo metu, kai itin reikia paramos, jauna moteris sužino, kad paveldėjo vynuogyną Toskanoje, garsėjančioje puikiu vynu ir vyndarystės tradicijomis. Močiutės, kurios ji niekada nepažinojo, palikimas yra netikėčiausia galimybė pradėti gyvenimą iš naujo. Bet praeitį pamiršti ne taip lengva. Italijoje Katerina susipažįsta su tėvo, kurio net neprišimena, šeima ir atranda, kad nepriekaištingoji mama taip pat kruopščiai slepia savas paslaptis. Seniai nutikusi tragedija kėsina į Katerinos gyvenimo laimę...

KAIP IR SKAITYTOJŲ PAMĖGTAS JAN MORAN „PERGALĖS KVAPAS“,
JDOMUS IR TIKROVIŠKAS ROMANAS „VYNDARIAI“ ĮTRAUKS IR LEIS
MĖGAUTIS IKI PASKUTINIO PUSLAPIO.

www.sofoklis.lt

9 786094 441837

